

mit at gjentage, at jeg ikke i Principet gjør Indvending mod noget af Forslagene, hverken det, der vedrører Hæren, eller det, der vedrører Søværnet, og jeg skal ikke afgjøre, hvilket af dem der rammer det Rette; jeg skulle troe, at der formodentlig er noget Rigtigt og noget Urigtigt i dem begge. Jeg siger kun, at jeg ikke kan troe, at Rigsdagen paa een-gang for de to Værn vedtager Love, der i den Grad ere indbyrdes ulige, som Tilfældet er med disse to Lovforslag. Jeg vil for mit Vedkommende tillade mig meget indstændig at opfordre den ærede Minister til at tage Lovforslagene tilbage og lade en Fælles-commission bearbejde dem, saaledes at der i næste Samling kunde komme til at foreligge overeensstemmende Lovforslag, hvorhos naturlig Regjeringen maatte have en Tilladelse til at følge de gamle Regler endnu i eet Aar. Hvis man ikke vil gaae ind herpaa, anbefaler jeg meget indstændig, at man i alt Fald kun vedtager det ene af Lovforslagene, men henviser det andet af dem — hvilket af dem det nu maatte være — til en yderligere Behandling. Jeg troer, det ligger saa nær, at Bestemmelserne for de to Værn maae være overeensstemmende, at man ikke godt kan gjøre noget Andet. Skjøndt jeg naturligvis maatte ønske, at det Søværnet vedrørende Lovforslag blev vedtaget, og at Lovforlaget for Hæren derefter blev omformet saaledes, at det kom i Overeensstemmelse med hiint Lovforslag, har jeg dog troet det rigtigt og bedst stemmende med den Alæbenhed, jeg skylder Thinget, at fremsætte disse Bemærkninger under Behandlingen af det nu foreliggende Lovforslag, istedetfor at medvirke til, at dets Bestemmelser blive slaaede fast, og derpaa komme og forlange, at Hæren blev stillet paa samme Maade.

Formanden: Det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Fallefen) har Ordet for en kort Bemærkning.

Fallefen: Hver Gang her foreligger en Sag om Søværnet pleier jeg at afholde mig fra at tage Ordet; thi jeg har saa ringe Kjendskab til disse Forhold, at jeg ikke kan

gjøre Fordring paa, at ærede Medlemmer skulle lægge Bægt paa mine Udtalelser i saa Henseende. Jeg har derfor heller ikke nu taget Ordet for at udtale mig om de foreliggende Sætter, men jeg har kun begjært Ordet for at henstille, om den Bevisførelse, som to ærede Medlemmer (Schønheyder og Ernst) benyttede, maatte være rigtigt. Begge disse to ærede Talere ere gaaede ud fra en Sammenstilling mellem, hvad der i Krigstid er bevilget til Hæren, og hvad der er bevilget til Flaaden. Det forekommer mig imidlertid, at en saadan Sammenligning er meget uheldig; thi, om jeg end, som sagt, kjender overordentlig lidt til Forholdene ved Søværnet, er der dog Noget, jeg med Bestemthed veed, og det er, at der neppe gives to Ting, som ere mere forffjellige, end Tjenesten tilsøs og Tjenesten tillands i Krigstid. Om bord har man aldeles den samme Tjeneste i Fred som i Krig; i Hæren har man meget forffjellig Tjeneste i Fred og i Krig. Om bord har man de samme Klæder i Fred og i Krig; i Hæren har man flere og bedre Klæder fornøden i Felten end i Freden. Om bord har man sin ordnede Huusholdning med sig; i Felten er Huusholdningen alt Andet end i god Orden. I Felten bærer man alle sine Fornødenheder paa sin Ryg; tilsøs blive de førte med ved Siden af En. Om bord har man paa ingen Maade mere Slid paa sine Klæder i Krigen end i Freden, og man har i det Hele kun meget lidt Slid, navnlig paa Støvler; i Felten har man stort Slid paa sine Klæder, og navnlig har meget stort Slid paa sine Støvler. Om bord ligger man i Røje i Fred som i Krig; men i Felten ligger man ofte i Grøfter og under aaben Himmel. Om bord er Tjenesten i Krigstid, især da Krigstjenesten forefalder i vore Farvande, meget sund, hvorimod man, som bekendt, i Felten har en Helbreden temmelig nedbrydende Tjeneste. Endelig har man efter Slaget — selve Slaget holder jeg selsølgeltig udenfor, da det kun udgjør en ringe Deel af den Tid, man gjør Krigstjeneste — tilsøs No og sine Bequemmeligheder, hvorimod for Hærens Vedkommende Ulemperne først ret begynde at vise sig efter Slaget; thi saa kommer i M-